

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/5/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3819010322
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3819010322.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Dušana Krč-Šeberu a JUDr. Michala Antalu, v trestnej veci proti obžalovanému I. X., nar. XX.XX.XXXX v X., trvale bytom L., t.č. prechodne bytom X. č.X/X, L. - u P. R., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 16.10.2019, sp.zn. 2T/57/2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 06.10.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie obžalovaného I. X. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

P. X. a prokurátora

Okresného súdu Prievidza zo dňa 16.10.2019, sp.zn. 2T/57/2019 bol obžalovaný I. X. uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona č. 300/2005 Zbierky zákonov v znení zákona č. 214/2019 Zbierky zákonov na tom skutkovom základe, že dňa 10.08.2018 o 10.09 hodine v L. na ulici Š. T. 1, z uzamknutej vitríny v zadnej časti prevádzky klenotníctva spoločnosti Samira s.r.o., so sídlom S. Mojzesa 1, Prievidza, IČO: 48018295 presne nezisteným predmetom a spôsobom prekonal zámok vitríny, ktorú následne otvoril a zvnútra odcudzil 4 kusy strieborných náhrdelníkov a to 1 kus tepaný a ródiový náhrdelník zo striebra o dĺžke 45 cm a hmotnosti 19,3 g; 1 kus tepaný a ródiový náhrdelník zo striebra o dĺžke 42 cm a hmotnosti 12,7 g; 1 kus tepaný a ródiový náhrdelník zo striebra o dĺžke 42 - 45 cm a nezistenej hmotnosti; 1 kus tepaný a ródiový náhrdelník zo striebra o dĺžke 45 cm a nezistenej hmotnosti, ktoré si vložil do vrečka nohavíc a z predajne odišiel, čím spôsobil poškodenú spoločnosť Samira, s.r.o., so sídlom Š. Mojzesa 1, Prievidza, IČO: 48018295 škodu vo výške 410,- eur.

Za to bol odsúdený podľa § 212 ods. 1, § 42 ods. 1, § 41 ods. 1, § 38 ods. 4, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona k súhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 10 (desať) mesiacov nepodmienečne, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zároveň zrušil výrok o treste, ktorý bol uložený obžalovanému I. X. trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza č. 0T 111/2019 zo dňa 5.9.2019, právoplatný dňa 20.9.2019, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad. Napokon podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd rozhodol, že obžalovaný I. X. je povinný uhradiť spoločnosti Samira, s.r.o., so sídlom Š. Mojzesa 1, Prievidza, IČO: 48018295 škodu vo výške 410 euro.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu v zákonnej lehote podal odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil jednak sám, ale tiež prostredníctvom obhajcu. Vo vlastnoručne písaných dôvodoch odvolania uvádzal, že celý kamerový záznam je podľa neho zmanipulovaný, poukázal tiež na rozpory vo výpovedi svedkyne, či skrinka mala byť po jeho odchode z obchodu zamknutá, alebo odomknutá, preto považuje i jej výpoveď za zmanipulovanú a ovplyvnenú. Taktiež neboli zaistené žiadne

otlačky jeho prstov na skrinke, pričom do spisu neboli zadovážené fotografie predmetných retiazok a on nesúhlasí s odborným vyjadrením k ich oceneniu na podklade výpovede majiteľa. Všetky dôkazy boli hodnotené v jeho neprospech.

V dôvodoch odvolania prostredníctvom obhajcu zopakoval, že sa nestotožňuje so skutkovým záverom okresného súdu, že mu vykonaným dokazovaním bolo preukázané spáchanie prečinu krádeže. Nesúhlasí so záverom súdu, že je usvedčovaný z krádeže výpoveďou svedkyne P., ktorá uviedla len to, čo on sám vypovedal, teda že bol v predmetnom obchode. Nevidela však, že mal šperky odcudziť. Jej domnienka o tom, že mal veci z obchodu odcudziť on, sa zakladá len na tom, že jej kolegyňa z iného obchodu ho mala stotožniť s osobou podozrivou z inej krádeže v inom obchode. Jej podozrenie sa teda nerovná dôkazu, že skutok spáchal, ale ide len o indíciu, že ak mal odcudziť v inom obchode nejakú vec, odcudzil ju aj v tomto prípade. To však podľa neho nie je ani priamy ani nepriamy dôkaz o jeho vine v tejto veci. Pokiaľ ide o obrazový záznam zachytený na CD z kamerového systému v obchode, tak je z neho zrejmé, že predavačka zachytená na zázname (svedkyňa P.) muža pohybujúceho sa po obchode vidí, pozerá sa na neho (teda registruje ho), pričom z tohto záznamu a ani z inej časti ďalšieho záznamu nie je zrejmé (už vôbec nie isté), že práve on odcudzil nejaké retiazky z uzamknutej vitríny. Nie je ani preukázané, že by veci boli odcudzené v čase, keď v obchode bol veľmi krátky čas on. Toto nemožno vyvodiť ani z výpovede svedka W.. Čas, po ktorý bol v predajni je tak krátky, že v tom časovom okamihu nie je ani možné, aby odomkol, alebo inak prekonal zámok na uzamknutej vitríne, túto otvoril a aj zvesil z figurín hláv vo vitrínach štyri retiazky a vitrínu zavrel bez toho, aby to prítomná predavačka videla. Pritom ako je zo záznamu zrejmé, hneď ako odchádza od miesta kde je vitrína, tak ho predavačka pozoruje a vidí ho. Už od prípravného konania ako vyplýva z výpovede svedkov P. a W., títo vypovedajú, že na zázname vidieť odcudzenie retiazok, hoci to nie je pravda, na zázname nič také nie je. Teda výpovede týchto svedkov neboli pravdivé, boli ovplyvnené proti nemu informáciou predavačky z inej predajne, že sa mal pokúsiť odcudziť vec z inej predajne a ona ho mala na zázname opoznať. Pod vplyvom tejto informácie podľa neho účelovo interpretovali títo svedkovia kamerový záznam v jeho neprospech. Pokiaľ ide o úvahu súdu, že nik iný nemohol retiazky odcudziť, táto úvaha nie je preukázaná žiadnym dôkazom, nakoľko veci mohol a musel odcudziť niekto iný a v inom čase než bol v predajni on. Nie je vylúčené, že samotná svedkyňa P. mohla prehliadnuť odcudzenie retiazok inou osobou, keďže ako sama vypovedala, nevidela, že by retiazky odcudzil on. Hoci právo na hodnotenie dôkazov prislúcha súdu, zastáva stanovisko, že v tejto veci súd pri hodnotení dôkazov nepostupoval dôsledne, a to najmä vo vzťahu k výpovediam svedkov P. a W. a zabezpečeného videozáznamu z predajne. Medzi výpoveďami týchto svedkov (že vidieť ako retiazky odcudzil tým, že dvíha pred vitrínu ruky a následne odchádza) a samotným obrazovým záznamom nie je súlad - záznam vôbec nedokazuje, že skrinu čo i len otvoril a už vôbec nie, že by retiazky zvesil, prisvojil si ich, vitrínu zavrel a s nimi odišiel z predajne. Preto na základe doposiaľ vykonaných dôkazov nemal byť uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže, nakoľko vyššie uvedený rozpor spochybňuje skutkový záver súdu o jeho vine a tento rozpor nemožno odstrániť len s poukazom na to, že sa dopustil krádeže v inom obchode. Rozpornosť uvedených dôkazov mohla byť podľa neho odstránená zabezpečením stôp z miesta krádeže, čo však vykonané nebolo, hoci nič nebránilo takéto úkony vykonať. Polícia obhliadku miesta krádeže s fotodokumentáciou vykonala až s veľkým časovým odstupom - niekoľko týždňov, a to zrejme aj z dôvodu, že pôvodne bola poškodeným signalizovaná škoda pod 266 Eur. Tento nedostatok odstrániť síce nemožno, ale zostávajúce dôkazy nie sú takými, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností preukazovali jeho vinu. Z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby Krajský súd v Trenčíne napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b, c) Trestného poriadku zrušil a vec vrátil Okresnému súdu v Prievidzi na ďalšie konanie a aby bol v konečnom dôsledku spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodený.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu konanom o odvolaní, prokurátor krajskej prokuratúry uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a správny vo všetkých výrokoch, preto navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr.por. zamietnuť.

Obhajca obžalovaného uviedol, že v plnej miere poukazuje na dôvody písomne odôvodneného odvolania a navrhol odvolaniu obžalovaného vyhovieť, zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a v konečnom dôsledku oslobodiť obžalovaného spod obžaloby, nakoľko nebolo nepochybne preukázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Obžalovaný žiadal rozhodnúť v zmysle návrhu svojho obhajcu.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd preskúmal z podnetu podaného odvolania napadnutý rozsudok v intenciách § 317 Tr. por., pričom zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné. Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové, ale i právne závery, pričom pri hodnotení dôkazov postupoval dôsledne podľa § 2 ods. 12 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%25232'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivu aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, ktoré v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj podrobne a vecne správne v napadnutom rozsudku odôvodnil. Skutočnosť, že sa obžalovaný nestotožňuje so skutkovými, či právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, resp. že obžalovaný hodnotí dôkazy inak ako súd prvého stupňa, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Naopak je potrebné poukázať na to, že súd prvého stupňa v rozhodnutí podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, precíznym spôsobom vyhodnotil i prípravné konanie, ktoré predchádzalo podaniu obžaloby a jeho správne skutkové a právne závery vo vzťahu k uznanej vine majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní, vrátane záveru o naplnení subjektívnej, ako aj objektívnej stránky prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona č. 300/2005 Zbierky zákonov v znení zákona č. 214/2019 Zbierky zákonov. Je potrebné uviesť, že odvolacie námietky sú v podstate len opakovaním obhajobných námietok obžalovaného uvádzaných už pred okresným súdom, ktorý sa v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia s nimi vysporiadal i s údajnými rozpormi, na ktoré poukazuje obžalovaný v dôvodoch odvolania. Ani odvolací súd nemal pochybnosti o správnosti skutkových zistení okresného súdu a v plnej miere sa stotožnil s hodnotením vykonaných dôkazov i právnych záverov tak, ako to vyjadril okresný súd v písomnom vyhotovení svojho rozsudku so záverom, že vykonané dôkazy tvoria ucelenú sústavu priamych a nepriamych dôkazov, ktoré obžalovaného zo spáchania trestnej činnosti usvedčujú a to najmä výpoveď svedkyne W. P. a videozáznam z predmetnej predajne, podporne i ďalšie dôkazy vykonané pred okresným súdom. Na uvedenom videozázname vidieť ako obžalovaný počas celej doby čo bol v predajni mal ruky zasunuté vo vreckách nohavíc a po tom, čo prišiel k vitríne, z ktorej boli odcudzené retiazky, zdvihol obe ruky a s niečím manipuloval. O chvíľu ruky opäť strčil do vreciek a odchádzal z predajne. Je pravdou, že vzhľadom na postavenie kamery nie je v čase keď pri nej bol obžalovaný vidieť priamo vitrínu, z ktorej boli odcudzené strieborné náhrdelníky, no vzhľadom k tomu, že vitrína bola uzamknutá, nemal obžalovaný žiadny dôvod ruky zdvíhať. Z videozáznamu je tiež potvrdený priebeh návštevy obžalovaného v predajni tak, ako ho popisovala svedkyňa W. P. (na rozdiel od popisu obžalovaného), kedy počas toho, ako bol obžalovaný pri skrinke (vitríne), ona obsluhovala za rohom iných zákazníkov a spoza rohu predajne vyšla až v čase, keď obžalovaný bol od vitríny vzdialený a pomaly okolo nej prechádzal von z predajne s rukami vo vreckách. Podľa výpovede svedkyne W. P. bezprostredne pred krádežou sa odcudzený tovar, strieborné náhrdelníky vo vitríne nachádzali a bezprostredne po odchode obžalovaného z klenotníctva kontrolou zistila, že sa nenachádzajú vo vitríne. Z uvedeného je zrejmé, že nikto iný ako obžalovaný, prítomný na mieste krádeže nemal možnosť uvedené strieborné náhrdelníky odcudziť. Uvedené skutočnosti sú tie podstatné, na ktoré považoval odvolací súd poukázať z hľadiska správnosti skutkových zistení a právnych záverov okresného súdu, pričom s ďalším podrobnejším odôvodnením v plnej miere odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Napokon tiež preskúmajúc výrok o treste odvolací súd zistil, že okresný súd vzal do úvahy všetky skutočnosti rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery. O osobe obžalovaného bolo zistené, že bol doteraz 11 krát súdne trestaný, z toho v deviatich prípadoch za prečin krádeže podľa § 212 Trestného zákona. Naposledy bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza č. 0T/111/2019 zo dňa 05.09.2019, právoplatným dňa 20.09.2019, pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g) Trestného zákona č. 300/2005 Zbierky zákonov v znení zákona č. 214/2019 Zbierky zákonov a bol mu uložený nepodmienečný trest 5 mesiacov v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Správne

potom ukladal obžalovanému, za použitia ustanovenia § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest, keďže aktuálne prejednávaný skutok spáchal dňa 10.08.2018, teda predtým ako mu vo veci Okresného súdu Prievidza č. OT 111/2019 bol dňa 05.09.2019 doručený trestný rozkaz a správne tiež okresný súd identifikoval dve priťažujúce okolnosti a to podľa § 37 písm. h) Trestného zákona (spáchal viac trestných činov) a podľa § 37 písm. m) Trestného zákona (bol už za trestný čin odsúdený), pričom poľahčujúce okolnosti zistené neboli. Vzhľadom k uvedenému okresný súd uložil obžalovanému podľa § 212 ods. 1 Tr.zák. s použitím § 42 ods. 1, § 41 ods. 1, § 38 ods. 4, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) mesiacov nepodmienečne. Na výkon trestu obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestnej činnosti už bol vo výkone trestu za úmyselnú trestnú činnosť. Súčasne správne podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste, ktorý bol uložený obžalovanému I. X. trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza č. OT 111/2019 zo dňa 5.9.2019, právoplatný dňa 20.9.2019, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Po zvážení všetkých rozhodných skutočností dôležitých pre určenie druhu a výmery trestu s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu a osobu páchatel'a, dospel aj odvolací súd k záveru, že takto uložený trest odňatia slobody, je zákonný, primeraný, zohľadňujúci tak okolnosti prípadu, ako aj osobu obžalovaného a bude ním splnený účel v zmysle § 34 ods.1 Tr. zák. Napokon i výrok o náhrade škody, ktorým bolo rozhodnuté o povinnosti obžalovaného I. X. uhradiť spoločnosti Samira, s.r.o., so sídlom Š. Moyzesa 1, Prievidza, IČO: 480108295 škodu vo výške 410 euro, je správny a zákonný a má oporu vo vykonanom dokazovaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolanie obžalovaného odvolací súd nepovažoval za dôvodné a preto ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.